

ναταί τις νά μὴ ἀναγνωρίσῃ ἰσχυράν θέλησιν καὶ προφυλακτικὴν δύναμιν, ἥτις ἐμποιεῖ φόβον, ὑπάρχουσα εἰς πρόσωπον οὕτω νέον. Ὁ χαρακτήρ οὗτος εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ σφραγὶς τοῦ πεπρωμένου καὶ μὲ πείθει, ὅτι ὁ ἡγεμονόπαις οὗτος εἶναι κεκλημένος ἵνα ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ θρόνου· ὁ ἥχος τῆς φωνῆς αὐτοῦ εἶναι μελωδικός· καὶ τὸ δῶρον τοῦτο, σπᾶνιον εἰς τὴν οἰκογένειάν του, λέγεται, ὅτι ἐδόθη αὐτῷ ὑπὸ τῆς μητρός του. — Ὁ Ἀλέξανδρος λάμπει ἐν τῷ μέσῳ τῶν νέων τῆς συναναστροφῆς· καὶ ὁ ἀγνοῶν τὴν ἀπόστασιν, τὴν ὑπάρχουσαν κοινωνικῶς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων, δὲν δύναται μολοντοῦτο νά μὴ θεωρήσῃ καὶ ὁμολογήσῃ αὐτὸν ὑπεροχὸν εἰς χάριν καὶ ἐντελῆ. Ἡ χάρις μαρτυρεῖ πάντοτε ἀγαθὴν διάθεσιν πνεύματος· τὸ εἶμα, ἡ ἐκφρασίς τῆς φυσιογνωμίας, ἡ στάσις ἐνός ἀνθρώπου φέρει τὴν ζωὴν! Τὸ σύνολον τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἐπιβάλλει καὶ θέλγει συνάμα. Οἱ Ῥώσοι περιηγῶνται μοι ἀνήγγειλον τὴν ὠραιότητά του ὡς φαινόμενον· καὶ τῆς ὑπερβολῆς αὐτῆς ἑλλειπούσης τῶν ἄλλων ἤθελον μείνει ἐκπληκτικὸς, βλέπων τὸν Ἀλέξανδρον ἄλλως ὅμως ἀνεμνησκόμην τοῦ Ῥωμαντικοῦ ὕψους, τῆς ἀρχαγγελικῆς φυσιογνωμίας τοῦ πατρὸς του καὶ τοῦ θεοῦ του, τοῦ Μεγάλου Δουκὸς Μιχαῆλ τῷ 1815 ὅτε ἦλθον εἰς Παρισίους, ὅπου καὶ πρωτονομάσθησαν « ἡ ἡὸς τοῦ βορᾶ » καὶ κατέστην αὐστηρὸς τὴν κρίσιν, διότι ἡπατήθη· ἀλλὰ τοιοῦτος, ὁποῖος εἶναι, ὁ Μέγας Δούξ τῆς Ῥωσίας μοι φαίνεται ἐν τῶν ὠραιωτάτων ἡγεμονικῶν πρωτοτύπων, ὅσα ποτὲ συνήντησα. »

Ἄπειροι ἐπίσης ὑπάρχουσιν αἱ περὶ τῆς νέας Αὐτοκρατορίας εἰδήσεις καὶ πολλὰ εἰκονίζουσιν αὐτὴν ἄλλην Αἰκατερίνην Β'. « Ἡ ἡγεμονόπαις αὕτη, γράφει ὁ Σαού, ἐνωρὶς ἤδη κατενόησε τὸ ὕψος τῆς θέσεως, εἰς ἣν προσεκληθῇ, καὶ ἀξίως αὐτῆς παρεσκευάσθη. Πρὶν ἢ ἀναχωρήσῃ τῆς Δουκικῆς οἰκίας τοῦ Πατρὸς τῆς ἐπεθύμησε νά μάθῃ τὴν γλῶσσαν τῶν Ῥώσων, ὅπως δύνηται, ἔλεγε, νά κοινωνῇ ἀπ' εὐθείας καὶ ἄνευ μετολαβούντος τρίτου πρὸς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νά ἴδωσιν αὐτὴν καὶ νά τῇ ὁμιλήσῃ περὶ τῶν συμφερόντων αὐτῶν. Λησμονήσασα τὴν γερμανικὴν καταγωγὴν τῆς ἐγένετο ἀληθὴς Ῥώσισα· ὁ Λαὸς διέκρινε τοῦτο καὶ ἀπὸ καρδίας τὴν εὐγνωμονεῖ. » (1)

Εἶθε τὸ προσεχὲς μέλλον παρηγορήσῃ τὸν κόσμον ἐπὶ τῇ ἀπώλειᾳ τοῦ Νικολάου! Εἶθε, ὡς δὲν ἀμφιβάλλομεν περὶ τούτου ἐξ ὧν εἶδομεν καὶ γινώσκουμεν, εἶθε μακαρίζεται τὸ ὄνομα τοῦ Νικολάου, οὐχὶ μόνον δι' ὅσα αὐτὸς ἐπραξε ζῶν, ἀλλὰ καὶ δι' ὅσα ὁ Υἱὸς Αὐτοῦ θέλει πράξει! Εἶθε ἡ βασιλεία τοῦ Ἀλεξάνδρου μαρτυρήσῃ καὶ ἐπιβεβαιώσῃ τὸ ἐβελικὸν ῥῆμα « ὁ γεννήσας υἱὸν οὐκ ἀπέθανε! » Εἶθε τοῦ Ἀλεξάνδρου ἡ Βασιλεία ἀποδώσῃ εἰρήνην τῷ κόσμῳ, εἰρήνην διαρκῆ, δικαίαν, ἀκλόνητον, σπυρριζομένην ἐπὶ βάσεων εὐρυτάτων ἠθικῆς καὶ δικαιοσύνης, οὐχὶ δὲ ἐπὶ κρηπίδος χαρτίνου, συνομολογιῶν ἐφη-

μέρων καὶ αὐθαιρέτων! Τοιαῦτα κατορθώματα καὶ μόνον θέλουσι παρηγορήσῃ τὸν κόσμον, καὶ τὴν Ῥωσίαν ἰδίως, διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ Νικολάου Α'.

Ὁ Κύριος ἀναπαύσαι τὴν ψυχὴν Αὐτοῦ καὶ ἐπιεικῶς κρίναι Αὐτόν!

T. * *

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Δικαίως θαυμάζομεν τοὺς κολοσσούς τῶν σημερινῶν πολεμικῶν στόλων· διότι τῶντι μηχανῇ γιγαντώδεις φαίνονται ἐξαντλήσασαι ἐπὶ τέλους ὁλόκληρον τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν δυνάμεθα μολοντοῦτο νά μὴ ὁμολογήσωμεν, ὅτι καὶ οἱ ἀρχαῖοι, εἰ καὶ μὴ τελειοποιήσαντες, ὡς οἱ νεώτεροι τὴν τέχνην τοῦ πλοῦ, κατεῖχον μολοντοῦτο τὸ μυστήριον τῶν γιγαντωδῶν κατασκευασμάτων.

Μεταξὺ τῶν σημαντικωτέρων τῆς ἀρχαιότητος πλοίων διακρίνεται τὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος μήκους 280 πήγων, πλάτους 33 καὶ ὕψους 48, ἔφερε δὲ 4,000 ἐρέτας, 4,000 ναύτας καὶ 3,000 στρατιώτας. Τὸ πλοῖον δὲ ὅπερ ὁ αὐτὸς ἡγεμὼν κατεσκευάσεν διὰ τὸν ἐπὶ τοῦ Νείλου πλοῦν εἶχεν ἐπίσης κολοσσάδας διαστάσεις. Μολοντοῦτο τὰ πλοῖα ταῦτα δὲν συνηγωνίζοντο πρὸς τὸ τοῦ ἱερῶνος ναυπηγηθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμήδους διὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ ὁποίου ὁ Μοσκιὰν ἐξώθευσε τόμον ὁλόκληρον. Οὕτω ἡ ξυλίσια ἢ δαπανηθεῖσα διὰ τὸ πλοῖον τοῦτο ἤρκει διὰ τὴν ναυπήγησιν 60 γαλερῶν ὑπῆρχον τόσαι ἐν αὐτῷ αἰθουσαι ὅσαι ἐν παλατίῳ, ἐστιατόρια, εἰς αἷ κῆποι, μύλοι, λουτρά, νῆες, ἵπποστάσια, κ. τ. λ., περιεκυκλοῦτο διὰ σιδηροῦ χαλαρώματος ὑπερασπιζομένου ὑπὸ ὀκτὼ πύργων καθωπλισμένων πολεμικαῖς μηχαναῖς, τῶν ὁποίων ἐκάς ἡέριπτε λίθους 300 λιτρῶν ἢ βέλη 12 ὀργυῶν εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας λεύγης.

Ἀπὸ τίνος γίνεται λόγος περὶ ἀνεγέρσεως κολοσσαίου μνημείου τῷ περικλεεῖ τρυφωδοποιῷ τῆς Ἀγγλίας Σεκσπείρ. Τὸ μνημεῖον τοῦτο θέλει συνίστασθαι εἰς χυτὸν ἀνδράντα τοῦ ποιητοῦ, ὕψους 100 ποδῶν, ἔχοντα δὲ τὸ ἐνδον κενὸν καὶ διηρημένον εἰς τρία πατώματα, ἕκαστον συγκείμενον ἐξ αἰθούσης κυκλικῆς 15 ποδῶν ὕψους καὶ 80 ποδῶν περιφερείας. Αἱ τρεῖς δ' αὐταὶ αἰθουσαι θέλουσι κοσμεῖσθαι ἐκ κρηπίδων παριστωσῶν σκηνὰς τῶν τραγωδιῶν τοῦ Σεκσπείρου. Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ πρώτου πατώματος θέλει ὑπάρχει προσέτι ἀγαλμα τῆς βασιλείας Βικτωρίας καὶ ἕτερον τοῦ Πρ. Ἀλβέρτου. Ἐλικοειδὴς κλίμαξ θέλει ὁδηγεῖ εἰς τὰ τρία πατώματα· ἐν δὲ τῷ τρίτῳ καὶ τελευταίῳ, τῷ ἐν τῇ κεφαλῇ εὐρισκομένῳ, θέλει δύνασθαι ὁ θεωρῶν διὰ τοῦ ἀνοίγματος τῶν ὀφθαλμῶν, ὧν τὸ πλάτος ἐστὶν,

(1) Σημ. Ἡ Αὐτοκράτειρα Μαρία, γεννηθεῖσα τῇ 8 Αὐγούστου 1824, φέρει ἡλικίαν 35 ἐτῶν.

κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐπιλοίπου, δύο ποδῶν, διὰ μιᾶς νὰ βλέπῃ τὸ Λονδίνον ὁλόκληρον ἐν μεγαλοπρεπέστατῳ πανοράματι. Τὸ ἔνδον τοῦ ἀγάλματος θέλει φωτίζεσθαι ἄνωθεν ἐκ τῆς κεφαλῆς, ἥτις θέλει εἶσθαι ἐκ κρυστάλλου, καὶ ὑπὸ πλείστων ἄλλων παρθύρων τῶν πτυχῶν τῆς χλαμύδος, ἅτινα δὲν θὰ ἴναι ὁρατὰ κάτωθεν. Ἡ βάσις τοῦ ἀγάλματος τοῦτου ἐστὶ λίθινη, ἔχουσα χυτὰς θύρας, κεκοσμημένας διὰ κρηπιδῶν ἀναγλύφων. Διὰ τούτων θέλει εἰσερχεσθαι ὁ ἐπισκεπτόμενος τὰ σπλάγχνα τοῦ χαλκίνου ἀνδριάντος.

Τὸ ἄγαλμα ἐγερθῆσεται ἐν τῷ Πριμερόζ — Χίλλ, ὑψώματι δεσπόζοντι τὸ Λονδίνον. Πρόκειται δὲ νὰ θέσωσιν ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ β'. καὶ γ'. πατώματος σύλλογὴν προτομῶν ποιητῶν καὶ πεζογράφων ἐφαμίλλων τῷ Σεκσπείρ. Τὸ σχέδιον τοῦ τοιοῦτου ἀγάλματος, ἐφαμίλλου τοῦ ἐν τῇ Ἀγίᾳ Θηρεσίᾳ, παρὰ τὸ Μόναχον, ἀγάλματος τῆς Βαναρίας, ἐγένετο ὑπὸ νέου γλύπτου, τοῦ Σαρδιγνύ.

Πρὸς τί λοιπὸν νὰ ἀμφιβάλωμεν διὰ τὸν κολοσσὸν τῆς Ρόδου, ὑπὸ τὰ σκέλη τοῦ ὁποίου διέβαινον ἀνημμένα τὰ μέγιστα τῶν πλοίων τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης;

Εἰς δεκανεὺς τῶν σωματοφυλάκων Φριδερίκου τοῦ Μεγάλου, ἀνδρεῖος μὲν, ἀλλ' ἐπίσης καὶ ματαιόφρων, ἔφερον ἄλυσιν ὥρολογίου, ἀφ' ἧς ἀνῆρτησεν, ἐλλείψει ἄλλου τινὸς, σφαῖραν τουφεκίου. Ὁ Φριδερίκος ἔμαθε τοῦτο.

— Δεκανεὺ! νὰ ἔχωμεν καλὸν ῥῶτῆμα, πρέπει νὰ ἴσαι πολὺ οἰκονόμος, διὰ νὰ δυνηθῇς νὰ ἀγοράσῃς ὥρολόγιον. Τὸ ἐδικόν μου δεικνύει ἑξ ὥρας· ποῖαν δεικνύει τὸ ὥρολόγιόν σου;

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ δεκανεὺς ἐξάγων τὴν σφαῖραν, τὸ ὥρολόγιόν μου δὲν δεικνύει, οὔτε πέντε οὔτε ἑξ ὥρας, ἀλλὰ μὲ εἰδοποιεῖ ἐκάστοτε, ὅτι πρέπει νὰ ἦμαι ἔτοιμος ὅπως ἀποθάνω ἀμέσως ὑπὲρ τῆς Ὑμ. Μ.

— Εὐγε, φίλε μου, τῷ ἀπεκρίθη ὁ Φριδερίκος συγκινηθεὶς· λάβε τὸ ὥρολόγιον τοῦτο διὰ νὰ γνωρίσῃς καὶ τὴν ὥραν καθ' ἣν θέλεις ἀποθάνει ὑπὲρ ἐμοῦ.

Τὸ ὥρολόγιον, ὅπερ ὁ Βασιλεὺς ἔδωκε τῷ στρατιώτῃ, ἦτον ἀδαμαντοκόλλητον.

Ὁ αὐτὸς Βασιλεὺς ἔμαθεν, ὅτι ἀνδρεῖος ἀξιωματικὸς ἐδυστύχει, βεβαρυμένος μὲ οἰκογένειαν πολυάριθμον. Ἐπίτηδες ἐπισκεφθεὶς τὰς αἰθούσας τοῦ φρουρίου, ἐν ᾧ ὑπηρετεῖ οὗτος, τὸν εὗρεν ἀναγινώσκοντα μελαγχολικῶς. Τὸν ἠρώτησε τί ἀναγινώσκει, καὶ ἀπερχόμενος ὑπεσχέθη, ὅτι θέλει τῷ στείλει αὐτὸς πρὸς ἀνάγνωσιν βιβλίον εὐάρεστον. Τῶνόντι τῇ ἐπαύριον τῷ ἔπειψε βιβλίον, ὅπερ ἀντὶ φύλλων ἐντύπων ἔφερε χαρτονομίσματα. Μετὰ καιρὸν ὁ Φριδερίκος, ἐπισκεπτόμενος τὸν αὐτὸν ἀξιωματικόν, τὸν ἠρώτησε.

— Πῶς σοι ἐφάνη τὸ βιβλίον, ὅπερ σοι ἔπεμψα;

— Κάλιστον, Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ ἀξιωματικὸς παρακαλῶ ὅμως τὴν Μεγαλειότητά σας νὰ μοὶ πέμψῃ καὶ τὸν δεῦτερον τόμον.

Ὁ Φριδερίκος πραγματικῶς τῷ ἔπεμψε καὶ δεῦτερον τόμον, ἀλλ' ἐφρόντισε νὰ σημειώσῃ « δεῦτερος καὶ τελευταῖος τόμος. »

Τοῖς πᾶσιν εἶναι γνωστὴ ἡ ἐν τοῖς Ἀγγλικοῖς δικαστηρίοις ἀκριβής, ἐνίοτε δὲ μέχρι τοῦ γελοίου σχολαστικὴ ἐφαρμογὴ τῶν νόμων. Μεταξὺ πολλῶν ἄλλων παραδειγμάτων ἀναφέρεται καὶ τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον.

Ἀγγλος τις χυδαῖος ἔκοψεν ἐν πάλῃ τὴν ρίνα τοῦ ἐχθροῦ του. Οὗτος δὲ κατήγγειλε τὴν πράξιν ταύτην εἰς τὸ δικαστήριον ὡς ἀκρωτηρίασιν. Τὴν κατηγορίαν δὲ ἀποκρούων ὁ δικηγόρος τοῦ κατηγορουμένου διίσχυρίσθη ὅτι, ἐπειδὴ ἡ ρίς δὲν καταριθμεῖται μετὰ τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐπειδὴ ὁ νόμος ὥρισε ποινὰς μόνον κατὰ τῆς ἀκρωτηρίασεως, ὁ πελάτης του δὲν πρέπει νὰ καταδικασθῇ εἰς τοιαύτην ποινὴν διότι ἔκοψε τὴν ρίνα τοῦ ἀντιπάλου του, ἥτις, οὔτε εἶναι, οὔτε δύναται νὰ συγκαταλεχθῇ εἰς τὰ μέλη τοῦ σώματος. Ἡ ἀλλαχοῦ γελοία αὕτη ἐνστάσις ἐν Ἀγγλίᾳ προὐκάλεσε πράξιν τοῦ Παρλαμέντου, δι' ἧς ὤρισθη ὅτι, ἡ ρίς πρέπει νὰ συγκαταλέγεται εἰς τὰ μέλη τοῦ σώματος, καὶ οὕτως ὁ κατηγορούμενος κατεδικάσθη εἰς τὰς περὶ ἀκρωτηρίασεως ποινάς.

Ἀγγλὶς τις εἰς τὰ λοιπῶν εὐρισκομένη προσκαλεῖ τὸν σύζυγόν της, καὶ ἀφοῦ τὰ μάλιστα συνεκίνησε τὴν εὐαισθησίαν του διὰ τῆς ἐξιστορήσεως τῶν ἀλγυδόνων της, τὸν ἐξώρκεισεν ἐπὶ τέλους νὰ τῇ συγχωρήσῃ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἐκεῖνη στιγμῇ παράπτωμά τι τὸ ὁποῖον ἔπραξε πρὸς αὐτόν. Ὑποσχεθέντος δὲ τοῦ ἀνδρὸς τὴν αἰτηθεῖσαν συγχώρησιν, ἡ θνήσκουσα ὡμολόγησεν ὅτι ἐπρόδωσε τὴν συζυγικὴν πίστιν. « Σοὶ τὸ συγχωρῶ, ἀπεκρίθη ὁ σύζυγος μακροθύμως, ἀλλὰ περιμένω ἀπὸ σὲ ἐπίσης τὴν ἄφεσιν παραπτώματος τὸ ὁποῖον ἔπραξα πρὸς σέ. Ἡ γυνὴ ὑπεσχέθη εὐχαρίστας καὶ ὁ σύζυγος εἶπε. « Ἐννοήσας τὸ παράπτωμά σου πρὶν νὰ μοὶ τὸ ἐξομολογήθῃς, κατάλληλον ἔκρινα νὰ σὲ δηλητηριάσω καὶ τὸ δηλητήριον αὐτὸ σοῦ ἐπιφέρει τὸν θάνατον. »

Θαυμάζομεν ἀνθρώπους τινὰς διότι λαλοῦσιν ἐπὶ πολλὰς ὥρας περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος. Ἀλλ' ἄρα δὲν πρέπει νὰ θαυμάζωμεν περισσώτερον τὰς γυναῖκας λαλούσας ἐπὶ πολλὰς ὥρας περὶ οὐδενός.

Τὸ λαλεῖν πολλὰ καὶ καλῶς εἶναι τοῦ εὐφροὺς πλεονέκτημα· τὸ λαλεῖν ὀλίγα καὶ καλῶς, χαρακτηριστικὸν τοῦ φρονιμοῦ· τὸ λαλεῖν πολλὰ καὶ κακῶς ἐλάττωμα τοῦ ἀδολέσχου, τὸ λαλεῖν ὀλίγα καὶ κακῶς, χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀνοήτου.

Τὸν Μίλτωνα ἡρώτων ποτὲ διατὶ εἷς τινὰς το-
πους ἐπιτρέπεται μὲν εἰς τοὺς βασιλεῖς ἢ στέφεις ἐν
ἡλικίᾳ ἐτῶν δεκατεσσάρων, δὲν συγχωρεῖται δὲ ὁ
γάμος πρὶν φθάσωσι τὴν τῶν δέκα ὀκτῶ ἐτῶν ἡλι-
κίαν; — Διότι, ἀπεκρίθη ὁ ποιητής, εὐκολώτερον
εἶναι νὰ κυβερνήσῃ τις βασιλείον ἢ γυναῖκα.

Ἀφυσεῖς καὶ ἄθλιοι συγγραφεῖς πολλάκις ἀπέβησαν
ἄριστοι κριτικοί. Ὁ ἀδύνατος καὶ ἀνούσιος οἶνος
γίνεται ἄριστον ὄζος.

Ἐσχάτως μετέβησαν εἰς Λονδῖνον πολλοὶ Κινέ-
ζοι, καὶ διαφορὰς ἐγερθεῖσιν ἐν αὐτοῖς, ἐπῆλθον ἀ-
μειβατοὶ ῥαβδισμοὶ καὶ πληγώσεις. Ἡ ὑπόθεσις ἡ-
νέχθη εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Ταμέσεως καὶ ἐγένε-
το ἀφορμὴ τοῦ ἀκολούθου περιέργου περιστατικοῦ,
ὅπερ περιγράφει ὁ Χρόνος ὡς ἐξῆς: « Ὅταν οἱ Κι-
νέζοι ὀρκίζονται τοῖς παρουσιαζοῦσι ὑποκρατήριον
(πινάκι φυλζανιού) ὅπερ ῥίπτουσι κατὰ γῆς καὶ
θραύουσι. Ὁ καταμηνύων εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, εἰ
καὶ καθήμενος καὶ ἐξησθημένος ἐκ τῶν πληγῶν,
ὅσας ἔλαβε, ἔθραυσεν εἰς εἴκοσι τμήματα τὸ παρου-
σιασθὲν αὐτῷ ὑποκρατήριον. Ὁ δεύτερος Κινέζος,
ὁ κατηγορούμενος, εἰς δὲν ἔδωκεν ὑποκρατήριον τοῦ
αὐτοῦ μεγέθους καὶ τοῦ αὐτοῦ σχήματος δὲν τὸ ἔ-
θραυσε, εἰ καὶ μετὰ βίας τὸ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ ἐδά-
φους. Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος παρετήρησε τότε,
ὅτι τὸ ὑποκρατήριον ἐκεῖνο ἦν λίαν ἰσχυρόν, ἀλλ'
ὁ ἐπιστάτης τοῦ δικαστηρίου ἀπεκρίθη, ὅτι ἠγόρασε
δύω δωδεκάδας ὑποκρατηρίων, διὰ τὴν ὁρμωσίαν
τῶν Κινέζων, καὶ ὅτι ὅλα ἦσαν ὅμοια. Ἐπὶ τῇ δια-
ταγῇ λοιπὸν τοῦ δικαστοῦ ὁ Κινέζος ἐδοκίμασε καὶ
ἐκ δευτέρου, ἀλλ' ἀπέτυχε πάλιν. Τὸ ὑποκρατήριον
ἀκέραιον ἐκύλισεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τοῦ ἀκρατη-
ρίου καγγυάζοντος θρονωδῶς, μάλιστα, ὅτε τρίτη
καὶ τετάρτη δοκιμασία ἀπέβη ἐπίσης ματαία. Οἱ
παρόντες Κινέζοι ἔτρεμον ἐκ φόβου· οἱ εὐρωπαῖοι
ὑπερδυσχεδάζον. Ἐπιθυμῶν ὁ Δικαστὴς νὰ δώσῃ
ἐν τέλος εἰς τὴν χασιμωδίαν διέταξε τὸν κατηγο-
ρούμενον νὰ θραύσῃ τὸ ὑποκρατήριον ἐπὶ τῆς γω-
νίας τοῦ θρανίου τῶν μαρτύρων κτυπῶν αὐτὸ, ὅπερ
καὶ ἀμέσως ἐξετέλεσε. — Καθόσον ἀφορὰ τὴν κυ-
ρίαν ὑπόθεσιν μετὰ τινὰς συγκεχυμένας ἐξηγήσεις
τῶν διαφερομένων, ἀγγλιστὴ γενόμενας, ἀνεβλήθη
ἐπὶ 8 ἡμέρας, ὅπως προσκληθῇ διερμηνεύς. »

Μοναδικὸς εἰς τὴν ἱστορίαν ὑπάρχει ὁ δεσποτι-
κὸς τρόπος καθ' ὃν ὁ προστάτης τῆς Ἀγγλικῆς δη-
μοκρατίας Κρόμβελ διέλυσε τὸ Κοινοβούλιον. Ἡμέ-
ραν τινὰ εἰσέρχεται εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριά-
σεων ἀκολουθούμενος ὑπὸ ἀξιωματικῶν τινων καὶ
στρατιωτῶν πιστῶν του. Κάθεται ἐπὶ τινα χρόνον
ἀκρῶνόμενος τῶν διαφόρων συζητήσεων, ἔπειτα δὲ
στραφεὶς πρὸς τὸν ταγματάρχην Χάρισσων, τῷ λέ-
γει. « Δὲν σοὶ φαίνεται, ταγματάρχα, ὅτι τὸ Κοινο-
βούλιον εἶναι πλέον ἀρκετὰ ὥριμον διὰ νὰ τὸ κό-
ψωμεν; » Εἶτα ἀποταθεὶς πρὸς αὐτοὺς τοὺς βουλευ-

τάς ἤλεγξε τὸν δεσποτισμὸν, τὴν φιλοδοξίαν, τὰς
κλοπὰς καὶ καταχρήσεις των. Καὶ κτυπήσας τότε τὸ
δάπεδον διὰ τοῦ ποδός, — τοῦτο δὲ ἦν τὸ σύνθη-
μα ὅπερ οἱ στρατιῶται περιέμενον ὅπως εἰσελθῶσιν,
— εἶπεν εἰς τὸ Κοινοβούλιον. « Φύγετε, ὑπάγετε
εἰς τὰ ἴδια ἕκαστος καὶ ἀφήσατε τὰς θέσεις εἰς ἄλ-
λους τιμίους ἀνθρώπους, οἵτινες θὰ ἐκπληρώσωσι
κάλιον τὸ καθήκον των. Δὲν εἰσθε πλέον Κοινοβού-
λιον, ἀκούετε; σὰς τὸ λέγω καθαρὰ ὅτι δὲν εἰσθε
πλέον κοινοβούλιον! Ὁ Κύριος σὰς ἀποδοκιμάζει.
ἐξέλεξεν ἄλλα ὄργανα τῆς θελήσεώς του. » Κατα-
βῶντος δὲ ἐπὶ τῇ αὐθαιρεσίᾳ ταύτῃ τοῦ βουλευτοῦ
Βάν « — Ὡ ἱππότη Βάν, ἐφώνησεν ὁ Κρόμβελ, ὦ
ἱππότη Βάν! Θεέ μου, ἀπάλλαξόν με ἀπὸ τὸν
ἱππότην Βάν. » Ἐπειτα σύρων ἀπὸ τὸ ἐνδυμα ἕκα-
στον τῶν βουλευτῶν τοὺς ἠνάγκασεν ὅλους, τὸν ἕνα
μετὰ τὸν ἄλλον, νὰ ἐξέλθῶσιν, ἕνα ἕκαστον προσα-
γορεύων ἰδίᾳ. — « Σὺ εἶσαι ἀπαγωγεὺς, εἶπεν εἰς
τὸν πρῶτον· σὺ πάλιν, μοιχὸς, εἶπεν εἰς τὸν δεύτε-
ρον· σὺ, λαίμαργος καὶ μέθυστος, εἶπεν εἰς τρίτον·
σὺ, κλέπτης, εἰς τέταρτον. Εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ
νὰ σὰς μεταχειρισθῇ οὕτω σεῖς μὲ ἐσέφατε, ἐξηκο-
λούθησεν ὁ Κρόμβελ. Διότι ἐγὼ δι' ὅλης τῆς νυκτός
παρεκάλεσα τὸν Κύριον νὰ μοῦ ἀφαιρῇ τὴν μάλλον
τὴν ζωὴν, παρὰ νὰ μὲ ἐπιφορτίσῃ τοιοῦτον ἔργον. »
Κενώσας δὲ οὕτω τὴ βοήθειάν τῶν στρατιωτῶν του
τὸ βουλευτήριον καὶ ἐξελθὼν τελευταίος, ἐκλείσεν
ὁ ἴδιος τὴν θύραν, ἔθηκε τὴν κλεῖδα εἰς τὸν κόλπον
του καὶ ἐπορεύθη εἰς Οὐίτ-Χάλ, ἐνθα κατώκει.

Αἱ τριάκοντα ἐξ παρενθέσεις τοῦ Σάγγχου.

Ὁ εὐγλωττος Σάγγης, ἐν τῷ μυθιστορήματι τοῦ
Δὸν Κισσώτου, μετεχειρίσθη τριάκοντα καὶ ἐξ πα-
ρενθέσεις, ὅπως εἰπεῖ ὅτι ἡ τιμητικὴ θέσις εἰς τὴν
τράπεζαν εἶναι ἐκείνη, ἣν κατέχει ὁ οἰκοδεσπότης.
Τὰς παρενθέσεις ταύτας ἐθεώρει ἀπαραίτητον εὐ-
φραδείας στολισμὸν.

« Αὐτὸ τὸ ὅποιον λέγω εἶναι φανερόν ὡς ὁ ἥλιος
(καὶ ἂν ψεύδωμαι ἃς τὸ εἶπη ὁ κύριος ἐδῶ). Ἐνὰς
λοιπὸν εὐπατρίδης, ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν (διότι
κατήγετο ἀπὸ τοὺς Μεδίνας Δελκάμπο), προσεκά-
λεσεν εἰς συμπόσιον ἡμέραν τινὰ (ἀλλὰ, ἐλησμό-
νησα νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι εἶχε σύζυγον τὴν Κ. Μανίκαν
Γουινόννην) (τὴν θυγατέρα τοῦ Δὸν Ἀλόνζου) (ὅστις
ἐφρονεύθη εἰς τὸ πεταλουργεῖν) (καὶ ἐκ τούτου προ-
ῆλθεν ἡ τρομερὰ ἐκείνη συμπλοκὴ εἰς ἣν παρευρέθη
καὶ ὁ Κ. Δὸν Κισσώτος, ὡς ἤκουτα) (καὶ εἰς ἣν ἐ-
πληρώθη ὁ κακοήθης Θωμᾶς ὁ υἱὸς τοῦ πεταλωτοῦ)
(δὲν λέγω ἀλήθειαν, Κ. αὐθέντα μας, εἰπέτε το
διὰ νὰ ἴδῃ ὁ Κ. Δουζ καὶ ἡ Κ. Δουκίσα ὅτι δὲν
εἶμαι φλύαρος καὶ ψεύστης). Ὁ εὐπατρίδης λοιπὸν
αὐτός, περὶ οὗ σὰς ἔλεγα (καὶ τὸν ὅποιον γνωρίζω
ὡς τὰ δάκτυλά μου) (διότι ἡμεῖς γειτόνες) προσε-
κάλεσεν εἰς συμπόσιον ἡμέραν τινὰ ἕνα γεωργὸν ὁ-
στις δὲν ἦτο πλούσιος (καθὼς τὸν ἔλεγον) (διότι
ἐγὼ δὲν τὸ ἤξεύρω) (διότι ποτὲ δὲν εἶχαμεν ληψο-

δοσίας μαζῇ) (ἀλλ' ὅστις, πτωχὸς ἢ πλούσιος, ἦτον ὁμῶς τίμιος ἄνθρωπος) (τὸ ὅποτον σημαίνει κατ')
 . . . — Ἀλλὰ τελειῶνε λοιπὸν, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!
 εἶπεν εἰς τῶν ἀκρατῶν εἰς τὸν Σάγγην. — Μάλιστα, θὰ τελειώσω μέχρι τέλους, εἶπεν αὐτὸς, (ἀλλ' ὅλα πρέπει νὰ πηγαίνουν μετ' ἑσέως) (καὶ ὅστις διαζέται ἄς τρέχῃ ἐμπρός). Ἐπῆγε λοιπὸν ὁ γεωργὸς ὅπου αἶς ἔλεγα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ εὐπατρίδου (τὸν ὅποτον αἶς ἀνέφερα) (ὅστις τὸν εἶχε προσκαλέσει) (καὶ ὅστις εἶχε νομφευσῇ τὴν κόρην τοῦ δὸν Ἀλόνζου) (ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἀναπαύτῃ) (διότι ἀπέθανε πρὸ καιροῦ) (καὶ ἀπέθανε μάλιστα θάνατον ἀγγέλου) (ὡς λέγουσι) (διότι ἐγὼ δὲν ἤμην ἐκεῖ) (ἀλλ' εἶχα ὑπάγει εἰς τὸ θέρος) (ἀλλ' ἀδίκωρον) (ἐν καὶ τὸ αὐτὸ εἶναι). Ἐνῷ ἦσαν ἑτοιμοὶ λοιπὸν νὰ καθήσωσιν εἰς τὴν τράπεζαν (δηλ. ὁ εὐγενὴς καὶ ὁ γεωργὸς) (καὶ θαρρῶ πῶς εἶναι αὐτῇ ὥρᾳ) ὁ γεωργὸς περιέμενε νὰ καθίσῃ πρῶτος ὁ εὐπατρίδης καὶ ὁ εὐπραπίδης πάλιν ἔκαμνε νεῦμα εἰς τὸν γεωργὸν νὰ καθίσῃ εἰς τὴν ἐπάνω ἀκρὰν τῆς τραπέζης. Ὁ γεωργὸς λοιπὸν δὲν ὑπήκουεν, ἀλλ' ὁ εὐπατρίδης ἐπέμενε καὶ ἔλεγεν (εὐλόγως) ὅτι ἦτον κύριος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ· ἀλλ' ὁ χωρικός καὶ πάλιν ἀνθίστατο, ἕως ὅτου ὁ εὐπατρίδης ἀρπάξας αὐτὸν ἀπὸ τὸν λαίμην, τὸν ἐκάθησε διὰ τῆς βίας καὶ ἔπειτα τῷ εἶπε μετ' ὀνόματι. — Κάθησαι, κύριε χοντρὸς ἄνθρωπε, ἀφοῦ σοῦ λέγω, καὶ μάθε ὅτι ὅπου καὶ ἂν καθήσω ἐγὼ ἐκεῖ εἶναι καὶ ἡ τιμητικὴ θέσις.

Νὰ ἰδῇς πῶς ἡμεῖς οὖσι
 Πόντοι, πάθη καὶ στοιχεῖα,
 Τῆς ζωῆς ἡ τρικυμία
 Πόσον εἶναι σιγαλή.

Ἄς γευθῶμεν τὰς ὁπώρας
 Τοῦ φυτοῦ μας τοῦ εὐφρόρου,
 Πρὶν λυθῇ τοῦ φθινοπώρου
 Ὁ βορρᾶς, ὁ κραταίος.
 Μὴ φοβοῦ· δὲν εἶν' ὁ ἔρως
 Τῆς Ἐδᾶς τὸ δένδρον ὅπου,
 Εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ἀνθρώπου
 Ἀπηγόρευσε ὁ Θεός.

Χεῖρες ἔφεραν ἀγγέλων
 Τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ τὸν σπῆρον
 Εὐγενὲς τοῦ πλάστου δῶρον
 Εἰς τὰς χώρας τῶν βορρῶν.
 Καὶ ὁ δρέπων τὰς εὐώδεις
 Καὶ γλυκείας τοῦ ὁπώρας
 Ὀνειρεύεται τὰς χώρας
 Καὶ τὰς ἡδονὰς αὐτῶν.

Τὸ δὲ μύρον τοῦ ὁποῖος
 Τῶν ἀνθρώπων ὀσφρανθῇ,
 Θαρρῆε ὅτι αἰωνίως
 Ἐὰρ ἔχει καὶ ἀνθεῖ.

Μύρον.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ο ΕΡΩΣ.

Τῆς ἀνοίξεως ἡ ὄρνις
 Ἀν εἰς δάση πετερυγίζῃ,
 Τῆς πατρίδος τῆς γνωρίζει
 Τὸ κλωνίον τὸ χλωρόν.
 Κ' ἡ ψυχὴ μου εἰς ἀβύσσους
 Ἀπὸ θλίψεως ἂν ὠθήται,
 Τὴν μυρομένην ἐνθυμείται
 Τῶν ὠραίων τῆς ὥρᾳς.

Τὰ περὰ τῆς περιστέλλει
 Κ' εἰς τὸ φύλλωμά τῆς ψάλλει,
 Τὰ παρθενικά σου κάλλει
 Ἄγγελε τῶν οὐρανῶν.
 Καὶ τὸ πᾶν ἀπὸ φλογώδεις
 Κερανοὺς ἄς πυρπολῇται,
 Θάλλων ἔρως δὲν φοβεῖται
 Τὰ πυρὰ τῶν κεραυνῶν.

Ἄς πετάζωμεν συνάμα
 Πρὸς τὸν κλάδον μας ἐκεῖνον
 Τῶν στιγμῶν τῶν εὐφροσύνης,
 Ἐρωμένη μου καλῇ!

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

« ΦΑΡΜΑΚΙΔΟΥ » τὰ Διπλὰ ὑπὸ Γ. Α. Μαυροκορδάτου. Ἀθήνησι 1855 (τόμ. 1. σελ. 260.)
 Τὸ νέον τοῦτο πόνημα τοῦ πεπαιδευμένου Κληροῦ τοῦ ἐδημοσιεύθῃ ἐσχάτως. Ἡ Εὐτέρπη, εἰ καὶ μὴ ἐπεμβαίνουσα εἰς τὰ προσωπικά ἢ τὰ πολιτικά, δὲν δύναται μολοντοῦτο νὰ μὴν ὁμολογήσῃ, ὅτι ὁ Κ. Μαυροκορδάτος ἐν τῷ συγγράμματι τούτῳ ἀνέπτυξε καὶ πολυμάθειαν καὶ γαφρὴν ἱκανότητα, ἀμφοτέρωτα συνοδευόμενα δι' ἐνθουσιασμοῦ καὶ φιλοπατρίας ἀξιοπαίνου συνιστώμεν τὴν ἀνάγκωσιν τοῦ πονήματος τούτου εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ γνωρίσωσι καλῶς καὶ ἀκριβῶς τὰ τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.

Εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ παρελθόντος φυλλαδίου ἐν τέλει τοῦ ἀρθροῦ « Ἰούλιος Ἐγγυάρ » ἀναγνώθῃ « τέλος » ἀντὶ « ἀκολουθεῖ ».

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Ὁ Ἅγγελος τοῦ γαιανθρακωρυχείου. — Ἡ Ἀποκάλυψις. — Ὁ ἐρυθρὸς Πειρατής. — Περὶ ἀνατροφῆς τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων. — Νικόλαος καὶ Ἀλέξανδρος, Αὐτοκράτορες τῆς Ῥωσσίας. — Ποικίλα. — Ποιήσις. — Βιβλιογραφία. — Εἰκονογραφία. — Ὁ Αὐτοκράτωρ Νικόλαος. — Ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος.